

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/1373/2015
Identifikačné číslo spisu:	1102899426
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1102899426.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: P., bytom K., zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Q., šéfredaktor dvojtyždenníka Staromestské Noviny, bytom N., zastúpený obchodnou spoločnosťou BARRISTER LEGAL s. r. o., so sídlom Zámocké schody 2/A, 811 01 Bratislava, IČO: 46 225 234, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dionýz Stehlík, o určenie povinnosti zverejniť odpoveď počas volebnej kampane, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 Ct 30/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2014 sp. zn. 6 Co 125/2013 spolu s opravným uznesením zo 4. februára 2015 sp. zn. 6 Co 125/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 8. decembra 2014 sp. zn. 6 Co 125/2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 19. septembra 2012 č. k. 10 Ct 30/2012-126 v spojení s opravným uznesením z 12. novembra 2012 č. k. 10 Ct 30/2012-142, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby a nepriznaniu náhrady trov konania žalovanému; okrem toho uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdzujúci rozsudok odvolací súd odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, majúce predovšetkým za to, že správnym bol jeho názor o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného. Uviedol, že žalobca už v doplnenom odvolaní konštatoval, že už v priebehu prejednávania veci bolo zrejmé, že splnenie povinnosti v súlade s ním citovaným ustanovením § 30 ods. 9 zák. č. 349/1990 Zb. nebude možné, keď žalovaný bol posledným šéfredaktorom pôvodných Staromestských Novín a žalobca nemal možnosť žalovať nikoho iného, keď je procesne nemožné rovnako žalovať len funkciu bez konkrétne označenej osoby, t. j. žalovať len všeobecne šéfredaktora Staromestských Novín. Podľa odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalobcu, že pasívna legitímácia žalovaného mala byť riešená v kontexte pripustenej zmeny žaloby a ani skutočnosť, že súd pochybil, ak po zistení, že primárny petit, t.

j. uloženie povinnosti neexistujúcemu subjektu nebol naplnený, sa súd následne nezaoberal otázkou finančnej náhrady, pre prípad nemožnosti poskytnutia práva na odpoveď. Konštatoval, že v danom prípade žalobca v žalobnom návrhu z 2. decembra 2002 ako žalovaného označil Q. ako šéfredaktora dvojtyždenníka Staromestské Noviny, keď práve voči nemu ako šéfredaktorovi Staromestských Novín sa domáhal, aby mu súd uložil poskytnúť priestor v dvojtyždenníku Staromestské Noviny, počas prebiehajúcej volebnej kampane v roku 2002. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že k ukončeniu činnosti Staromestských Novín, v ktorých 21. novembra 2002 bol uverejnený článok „o 80 poslaneckých kresiel má záujem až 481 kandidátov“ došlo v decembri 2002, pričom súčasné Staromestské Noviny nie sú právnym nástupcom predmetných novín, keď začiatok vydávania súčasných Staromestských Novín je v registri periodickej tlače uvedený k 15. decembru 2009 (so zmenou názvu vo februári 2011). Šéfredaktorom Staromestských Novín, vychádzajúcich pod týmto názvom od roku 2011 (od 15. decembra 2009 do februára 2011 s názvom Staromestský spravodaj) je p. M.. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd k námietke žalobcu, uvedenej v odvolaní ako aj na odvolacom pojednávaní, v súvislosti s alternatívnym petitom, v ktorom žalobca žiadal, že v prípade, ak si žalovaný povinnosť uložení v prvej časti rozsudku voči žalobcovi nesplní do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, je povinný uhradiť mu 20 000,- €, odvolací súd uviedol, že takáto povinnosť žalovanému súdom prvej inštancie uložená nebola a žaloba bola zamietnutá aj pokiaľ sa týka prvej časti z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie. K žiadosti žalobcu o pripustenie dovolania uviedol, že v danom prípade nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a tak nezaložil prípustnosť dovolania.

2. Odvolací súd opravným uznesením zo 4. februára 2015 sp.zn. 6 Co 125/2013 opravil výrok rozsudku odvolacieho súdu z 8. decembra 2014, č. k. 6 Co 125/2013-158.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu spolu s opravným uznesením podal včas dovolanie žalobca. Navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu spolu s opravným uznesením spolu s vrátením veci na ďalšie konanie odvolaciemu súdu. Dovolanie odôvodnil odňatím mu možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Namietal aj inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s jedným právne relevantným odvolacím dôvodom, uvedeným v žalobcom podanom odvolaní, čo je podľa neho dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Ďalej namietal aj skutočnosť, že odvolací súd úplne obišiel snahu žalobcu o posúdenie jeho žaloby z pohľadu hľadania spravodlivosti a nápravy žalobcom nezapríčených chýb a nepravostí, ktoré vyústili v zdanlivú nemožnosť rozhodnúť o hmotnom práve žalobcu, čo je podľa neho vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Žalobca má za to, že oba konajúce súdy nerozlišovali medzi hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi účinkami zániku Staromestských Novín, ako aj ukončenia volebnej kampane k voľbám do samosprávnych orgánov miest a obcí v roku 2002. Žalobca tvrdí, že pokiaľ bolo konanie začaté pred zánikom Staromestských Novín a počas uvedenej volebnej kampane, žalovaný nestráca pasívnu vecnú legítimáciu ani po ukončení volebnej kampane, resp. po zániku Staromestských Novín, ktorých bol šéfredaktorom. Žalobca má za to, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo nielen tým, že oba konajúce súdy nesprávne právne posúdili otázku pasívnej legítimácie žalovaného, ale aj tým, že sa právne relevantným spôsobom nevysporiadali s námietkami žalobcu, a to predovšetkým s námietkou, že ich právny názor nesubsumovali pod konkrétne zákonné ustanovenia.

4. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žiadal dovolanie žalobcu odmietnuť ako neprípustné.

5. Dovolanie bolo podané 26. marca 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. bolo dovolanie prípustné proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (odsek 1); proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku, ktorým bola podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky (odsek 3).

9. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

10. Dovolanie by tak vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

11. Žalobca procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

12. Žalobca namietal, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané Občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. Žalobca videl odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, pretože nereagovalo na jeho odvolaciu argumentáciu. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

13. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná žalobcom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3 M Cdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 M Cdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011). Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „vád najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej istoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednáwanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

14. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcu. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. V prejednáwanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, mal za preukázané, že žalobca označil za žalovaného subjekt, ktorý nebol pasívne legitimovaný v čase rozhodovania, nakoľko bolo preukázané, že k ukončeniu činnosti Staromestských Novín, v ktorých bol uverejnený predmetný článok, ktorého žiadosti o uverejnenie odpovede sa žalobca domáhal, došlo v decembri 2002, pričom súčasné Staromestské Noviny nie sú právnym nástupcom predmetných novín.

15. Tvrdenia žalobcu, že sa odvolací súd nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou, neboli dôvodné, žalobca nimi len vyjadril svoju nespokojnosť s výsledkom sporu v jeho neprospech, ktorá ale nepostačuje na založenie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Dovolací súd pre úplnosť v súvislosti s nedôvodnou námietkou žalobcu o porušení práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože odvolací súd na žiadny z rozhodujúcich odvolacích argumentov dovolateľa nedáva žiadnu odpoveď dodáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré

jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou sporu (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

17. Pokiaľ žalobca namieta, že postup súdov v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nešlo o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000; viď tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní došlo, nezakladalo to procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení viedla prípadne k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vada takej povahy ale prípustnosť dovolania nezakladala.

18. Žalobca tiež tvrdí, že odvolací súd pri zaujímaní záveru o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitimácie. Posúdenie pasívnej legitimácie z hľadiska obsahového spadá pod činnosť spočívajúcu v právnom posudzovaní veci súdom, pri ktorej súd zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti strane sporu pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa jej neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003).

19. Vecnou legitimáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana sporu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný), a druhá (opačná) strana sporu (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Pre posúdenie otázky vecnej legitimácie je rozhodujúce, ako žalobca vymedzí predmet konania. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že subjekt, proti ktorému žalobu nasmeroval, je účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či ním objektívne je alebo nie je. Pokiaľ súd prípadne pri riešení niektorej hmotnoprávnej otázky (vrátane otázky aktívnej alebo pasívnej legitimácie) dospeje k nesprávnym právnym záverom, môže to mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odňatie možnosti pred súdom konať (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 347/2014).

20. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil. Záver odvolacieho súdu o tom, kto by prichádzal do úvahy ako pasívne legitimovaný subjekt, nie je preto významný z hľadiska skutočnosti dôležitej pre posúdenie veci, a ako taký nemôže mať za následok vznik vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (porovnaj aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 214/2011).

21. Žalobca v dovolaní uplatnil aj dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (súdom

nižších stupňov vyčíta, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vecí a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení vecí); k týmto námietkam však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plyní, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

22. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O.s.p., nebola preukázaná žalobcom tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

23. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.